

Inga stannar hos dem, ty som du vet, skriver han, "är hon, näst Maja, min stora gunstling". Brita skall vidare konferera med trotjänarinnan, jungfru Kullberg, om hushållsinköpen för året, ty allt är dyrt i Stockholm och torde bli ännu dyrare. Jungfrun, gammal i gården, är en klok rådgivare och erfaren. Med henne är han nöjdare än med Bergdahl, som, att döma av några brevrader, tillhör släktens inventarier. "Han är i själva verket en bra karl, som kunde vara ekonomien till stor nytta, men han måste övervakas, pådrivas för att komma i gång. Vårt hus har i övrigt vissa likheter med en barmhärtighetsinrättning. Vi samla där ihop folk av alla klasser, men huvudsakligen för nöjet att göra gott och lindra nästans nöd, så långt man kan, vilket av alla plikter är den förnämsta."

Från och med februari 1776 hoppas Ekeblad kunna skicka Brita 500 rdr i månaden. Meijerfeltska förnögenheten, som antagit enorma proportioner genom fältmarskalken greve Johan August Meijerfelts gifte med Brita Barnekow till Ugerup och Söfdeborg, hade efter fältmarskalkens död 1749 även delvis tillfallit dottern, den sinnessvaga grevinnan Horn, och hennes arvingar, men den låg bunden i familjegodsen, de flesta fideikommiss och i den egenskapen överlåtna på hennes bröder, den ogifte kammarherren greve Carl Fredrik och översten, sedan fältmarskalken greve Johan August, Louise Sparres make. Arvet föranledde åtskilliga för Ekeblad besvärande trakasserier med båda herrarna Meijerfelt, av vilka Carl, i likhet med greve Johan Augusts 1772 bortgångne svärfar, Axel Wrede-Sparre på Sundby, anhöll att

ställas under förmyndare. Dessa skulle i tio år sköta hans affärer och hans egendom, ett då brukligt sätt att undvika obehag med arvingarna. Meijerfeltska saken är trasslig, säger Ekeblad, som räknar på de månatliga 500 rdr det här är fråga om, sannolikt räntor å arvet. Han invaggas sig i den tron, att pengarna skola utfalla enligt en mellan parterna träffad överenskommelse, — vilket ej hindrar, att hans optimism gäckades. I varje fall utlovar han den allra strängaste sparsamhet och att skrupulöst undvika onödiga depenser.

Oaktat Britas motvilja för hovet och huvudstaden finna vi henne där i februari 1776, då hon uppträder i divertissementet *Marknaden i St. Germain*. Hon presiderar i ett klädstånd, medan hennes till savojska utklädda svägerska Lona spelar nyckelharpa och greve Claës är lemonadförsäljare. I juni är Brita åter hemma på godsen, och Ekeblad knogar med sin vaktgöring. Den 1 juni deltagar han i truppernas festliga utmarsch till lägret på Ladugårdsgärde, en av kungens militära förlustelser och ett folknöje, som börjar kl. 8 på morgonen, då uppställning sker vid Skeppsbron. Marschen går över Nygatan, Riddarhus-torget, Norrbro och stora vägen till gärdet — två skvadroner lätta dragoner, hovkavaljerernas handhästar, två hingstridare, lika många understallmästare, kungens handhästar och beridare, hovstallmästaren Munck, livdrabanterna med en korpral i spetsen, rid-, kammar- och stallpager, drabantlöjtnanten greve Ekeblad, gardeskaptenen baron Wachtmeister och dragonkaptenen greve Fersen, alla tre såsom vakt-havande i bredd på ett led. Vidare kungens kammar-